

ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ : Ι. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

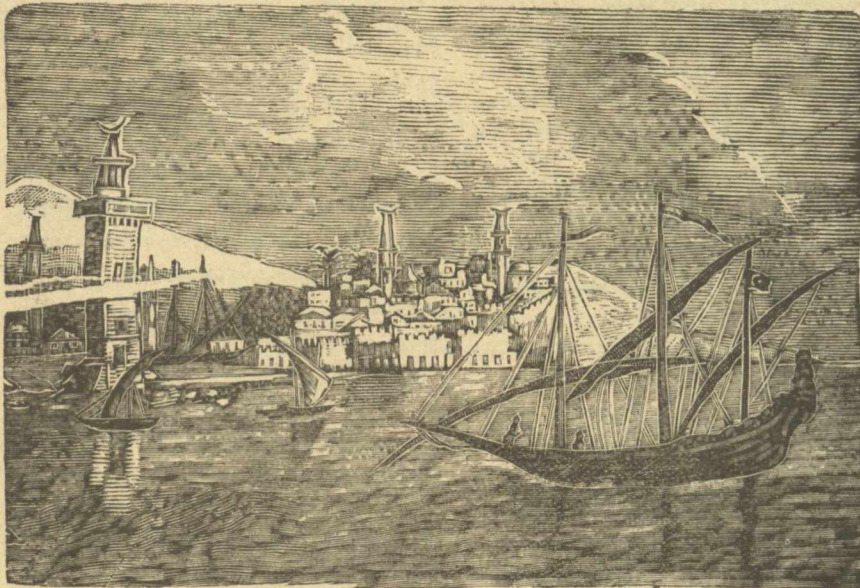
✿ ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδὸς Ἀνδρέου Λόντου, ἀριθ. 8. ✿

(Παρά τὸ ἐν ὁδῷ Σόλωνος Καφενεῖον πρῶην Καρατζᾶ).

ΕΤΟΣ Α΄. ΑΡΙΘ. 28.

Ἀθῆναι, 25 Ὀκτωβρίου 1901.

Ἐκδίδεται ἐκάστην Πέμπτην

Η ΠΟΛΙΣ ΜΥΤΙΔΗΝΗ

Ὁ τηλεγράφος ἀνήγγειλεν ἡμῖν ὅτι ὁ Γάλλος ναύαρχος Καγιάρ ἠγούμενος πολλῶν πολεμικῶν πλοίων, κατέλαβε τὴν παρελθοῦσαν τρίτην τοῦς λιμένας τῆς νήσου Λέσβου, ἧς πρωτεύουσα πόλις εἶναι ἡ Μυτιλήνη, ἧς τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν ἀνωτέρω.

Ἡ νήσος Λέσβος, κειμένη ἀντικρὺ τῶν Κυθωνιδῶν καὶ τοῦ Ἀνδραμυττηνοῦ κόλπου πρὸς βορρᾶν τῆς Χίου, ἐχειρέμαδόν 1750 τετρ. χιλιομέτρων καὶ 110,000 κατοίκους, Ἑλληνας σχεδὸν πάντας. Τὸ κλίμα αὐτῆς εἶναι εὐκρατον, ἡ δὲ γῆ εὐφωριστάτη, παράγουσα οἶνον, σίτον, ἔλαιον, σῦκα κτλ. Δύο κῆποι εἰσδύουσι βαθεῶς εἰς τὸν κορμὸν τῆς νήσου, ἔχοντες στενὸν τὸ στόμα καὶ φαινόμενοι ὡς λίμναι, ὁ τῆς Καλλονῆς, κατὰ τὴν δυτικὴν πλευρὰν καὶ ὁ τῆς Γέρας (Γερᾶς), κατὰ τὴν Νότιον ἀκτὴν, πρὸς Δυσμὰς τῆς πόλεως Μυτιλήνης. Διμένεαι ὑπάρχουσιν ὁ τῆς Ἀντίσσης (νῦν Καλὸς Διμέναιος), ὁ τῆς Καλλονῆς καὶ ὁ τῆς Μυτιλήνης, κατὰ τὴν Ἀνατολ. ἀκτὴν. Οἱ Μυτιληναῖοι εἶναι Ἕλληνας, Αἰολικῆς φυλῆς, ἀποικίσαντες περὶ τὸν δέκατον αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ.

Περιήλθεν ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Περσῶν (540 π. Χ.), τῶν Ἀθηναίων (479 π. Χ.) τῶν Σπαρτιατῶν (405 π. Χ.), τῶν Ἀθηναίων (390 π. Χ.) Ὡς αὐθιπέστατος πολιτεία ἀπαντᾷ ἡ νήσος ἀπὸ τὸ 355 μ. Χ., ὅτε εἶχε ἠγεμόνας ἐκ τοῦ Γενοατικοῦ οἴκου τῶν Γκαττιλούσιο, μέχρις ὅτου, τῷ 1462, περιήλθεν εἰς τὴν κυριαρχίαν τῶν Ὀθωμανῶν, ὑφ' οὗς διατελεῖ μέχρι σήμερον.

Εἶναι πατρίς τοῦ Τερπάνδρου, τοῦ Ἀλκαίου, τῆς Σαφροῦς, τοῦ Ἑλλακίου, τοῦ Θεοφράστου καὶ τοῦ ἐκ τῶν ἐπτὰ σοφῶν Πιπτακοῦ. Διοικητικῶς ἡ Λέσβος διαίρεται εἰς 4 ἐπαρχίας, Μυτιλήνης, Πλωμαρίου, Καλλονῆς καὶ Μολύβου. Πρωτεύουσα αὐτῆς εἶνε ἡ Μυτιλήνη (νῦν Κάστρο), κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀνατ. παραλίας τῆς νήσου καὶ ἔχουσα 20,000 κατοίκους. Εἶναι ἔδρα Μητροπολίτου, περιέχει γυμνάσιον, παρθεναγωγεῖον καὶ ἀξιόλογα φιλανθρωπικὰ καταστήματα. Ἐκ τῆς ἀρχαιότητος διακρίνεται ἔτι ἡ ἀκρόπολις, ἐπὶ λόφου ΒΑ τῆς πόλεως.

Μ. ΠΑΠΑΣΤΕΦΑΝΟΥ

ΤΟ ΕΛΙΞΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια και τέλος.)

Ἐσκέπτετο ἡ βασίλισσα με πῶτον τρόπον, χωρὶς αὐτὴ νὰ φανῆ, νὰ προμηθευθῆ μίαν φιάλην καὶ εἰ δυνατόν ἀγοράσῃ ὀλόκληρον τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ Μάγου διὰ νὰ μὴ λάβῃ ἐξ αὐτῶν οὐδεὶς ἄλλος καὶ διὰ νὰ ἔχῃ μόνον αὐτὴ τὸ προνόμιον τοῦ νὰ ζῆ αἰωνίως.

Καὶ ἡ βασίλισσα ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐσκέπτετο ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἀντικειμένου.

Ἡ κλειψύδρα ἤδη ἐδείκνυε τὴν ἐνδεκάτην νυκτερινὴν ὥραν.

Ὅτε, ὑπὸ τὴν ἐπήρῃαν μιᾶς ἰδέας ἡ σύζυγος τοῦ Ἀλεξίου πηδᾷ ἀπὸ τὴν κλίνην τῆς καὶ καλεῖ μεγαλοφώνως τὴν εὐνοουμένην ἀκόλουθόν τῆς, κυρίαν ὠραίαν καὶ σύζυγον πτωχοῦ τινος εὐπατρίδου, ἣτις ἐκραιμάτο σχεδὸν πάντοτε εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Ἄλλ' ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, μόλις εἶχε τελειώσῃ τοὺς λόγους τῆς, ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνός τῆς ἐκρούσθη ὀλίγον θορυβωδῶς.

— Ἐμπρός, ἀνέκραξεν, ὀλίγον ἀποροῦσα ἡ αὐτοκράτειρα.

Καὶ ἀμέσως ἡ θύρα ἠνεύχθη καὶ ἐφάνη ἡ εὐνοουμένη τῆς ἀκόλουθος.

— Ἐγνωρίζεις λοιπόν, τὴν ἠρώτησεν, ἡ βασίλισσα μειδιῶσα, ὅτι θὰ σὲ ἐκάλουν.

— Ὅχι, ἐγὼ μόνη ἤρχομαι ἐδῶ, ἀπήντησεν ἐκείνη με φωνὴν τετραγαμμένην, ἡ ὁποία ἐφάνη ῥωνεν, ὅτι θὰ εἶχε κῆποιον βάρος εἰς τὴν καρδίαν... δὲν με ἐχωροῦσε πλέον τὸ δωμάτιόν μου.

— Πολὺ παράξενος μοῦ φαίνεται ἀπόψε, εἶπεν ὀλίγον ἐντόνως ἡ αὐτοκράτειρα, μήπως σοῦ συνέβη κανὲν δυσάρεστον.

Ἡ κυρία τῆς αὐτοκρατορικῆς ἀκολουθίας ἐμειδίασε κάπως βεβιασμένως καὶ κατόπιν προσέθηκε.

— Τοῦτο μόνον με ἀπασχολεῖ ζωηρῶς. Ἐκεῖνο τὸ ἴσχιον διηγήθη ἀπόψε ὁ ἱππότης Κολκοῦας, περὶ τῆς χημικῆς ἐκείνης σκευασίας τοῦ Μάγου.

Ἡ αὐτοκράτειρα ἀφῆκε μικρὰν φωνὴν ἐκπληξέως.

— Καὶ σὲ ἀκόμη ἀπασχολεῖ!

— Πῶς; καὶ ἡ Δέσποινά μου ἀκόμη, εἶπεν ἡ ἀκόλουθος, δὲν εἶνε ἀμέτοχος τῆς περιεργείας, τὴν ὁποίαν ἐξῆγειρεν εἰς ὅλας τὰς γυναῖκας τοῦ παλατίου, ἐκείνη ἡ διήγησις τοῦ ἱππότη Κολκοῦας; Ἄς γνωρίσῃ ἡ κυρία μου, ὅτι ὅλαι αἱ γυναῖκες τῶν βασιλείων περὶ αὐτῆς ὀμιλοῦσι καὶ ζητοῦν ὅλαι νὰ προμηθευθῶν ἀπὸ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν σκευασίαν.

Ἡ αὐτοκράτειρα εἰς τὰς λέξεις ταύτας τῆς ἐμπίστου τῆς ὠχρίασε.

Καὶ δὲν εἶχε διόλου ἄδικον.

Ἐὰν ἡμέλει ὀλίγον τὸ πρᾶγμα, θὰ ἐβλεπον ὅλας τὰς γυναῖκας τῆς Κωνσταντινουπόλεως νὰ προμηθευθῶν, τὴν ἐπαύριον, ὅλαι, ἀπὸ τὸ περιφθμον φάρμακον.

Καὶ γνωρίζομεν τί σκέψεις ἡ βασίλισσα εἶχε κάμει.

Ἦθελε μόνη τὸ φάρμακον δι' ἑαυτὴν, διότι αὐτὴ ἤθελε νὰ μείνῃ ἀθάνατος.

Διὰ τοῦτο εἶπε πρὸς τὴν εὐνοουμένην τῆς.

— Λέγεις, ὅτι ὅλαι αἱ γυναῖκες θὰ προμηθευθῶν;

— Ἐὰν δὲν ἐστειλαν ἀκόμη εἰς τοῦ Μάγου διὰ νὰ ἀγοράσουν.

— ὦ! ἐβρυχήθη ἡ αὐτοκράτειρα, θὰ εἶνε ἀργὰ πλέον.

— Τί ἐννοεῖ ἡ Δέσποινά μου;

Ἡ βασίλισσα δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως, ἀλλ' ἀφοῦ ἔκαμε δύο τρεῖς βηματισμούς εἰς τὸν κοιτῶνά τῆς εἶπε:

— Ἦθελον τὸ φάρμακον αὐτὸ μόνον δι' ἑμαυτὴν. Ἦθελον νὰ ἀγοράσω ἀπὸ τὸν Μάγον ὀλόκληρον τὴν ἐφεύρεσίν του...

— Ἄ! ἀνέκραξεν, ἡ εὐνοουμένη καὶ ἐγὼ αὐτὸ ἐσκεπτόμην...

Καὶ κατόπιν μικρᾶς σιωπῆς, προσέθηκε.

— Ἴσως νὰ μὴν εἶνε ἀργὰ ἀκόμη...

— Ἴσως νὰ μὴν εἶνε ἀργὰ ἀκόμη, ἐπανέλαβεν ὡς ἤχῳ ἡ αὐτοκράτειρα. Ἀνάγκη νὰ ἀναθέσωμεν εἰς κανένα, αὐτὴν μάλιστα τὴν στιγμήν, τὴν διαπραγματεύσειν, νὰ ὑπάγῃ ὁμῆτος εἰς τοῦ Μάγου.

— Εἰς κανένα φίλον...

— Ὅχι, ἐφώναξεν ἡ αὐτοκράτειρα, με κίνδυνον ν' ἀκουσθῆ εἰς τὸ ἄλλο διαμέρισμα, πρέπει νὰ μείνῃ τὸ πρᾶγμα μυστικόν καὶ νὰ μὴ γνωστοποιηθῆ. Πρέπει ἡμεῖς ν' ἀναλάβωμεν ἐμμέσως τὸ ἔργον.

— Ἡ Δέσποινά μου, ὀμιλεῖ πολὺ ὀρθά· θὰ ὑπάγω ἐγὼ ἐκεῖ.

— Γνωρίζεις ποῦ κατοικεῖ ὁ Μάγος; ἠρώτησεν ἡ αὐτοκράτειρα τὴν ἀκόλουθόν τῆς.

— Τὸ ἔμαθον ἀπόψε, εἶπεν ἡ εὐνοουμένη τῆς Εἰρήνης, τόσον σιγανά, ὡς ἐὰν ἐφοβεῖτο μὴ ἀκουσθῆ ἔξω.

— Λοιπόν, μὴ χάνωμεν καιρόν, ἐφώναξε καὶ πάλιν ἡ βασίλισσα, ὠθοῦσα αὐτὴν πρὸς τὴν θύραν.

Καὶ προσέθηκε κατόπιν:

— Πρόσφερε εἰς τὸν Μάγον ὅσον ζητήσῃ διὰ τὴν ἀγορὰν τῆς ἐφευρέσεώς του.

— Ὅα μεταβῶ ἐκεῖ πεζὴ χάριν περισσοτέρας ἀσφαλείας.

— Ὅχι, αἱ ὁδοὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶνε πολὺ ἐπισηφαλεῖς διὰ μίαν γυναῖκα κατὰ τὰς ὥρας τῆς νυκτός. Λάβε ἐν φορεῖόν.

— Εἶνε ἀσφαλέστερον. Ἡ Δέσποινά μου ἔχει δίκαιον.

Καὶ ἐκινήθη διὰ νὰ ἐξέλθῃ.

— Εἰπέ, ὅτι εἶνε διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς αὐτοκράτειρας, προσέθηκε πάλιν, ἡ Εἰρήνη.

— Δὸς εἰς αὐτὸν πᾶν ὅ,τι ζητήσῃ· ἔχεις πρὸς τοῦτο πλήρη πληρεξουσιότητα, ἀρκεῖ ν' ἀγοράσωμεν τὴν ἐφεύρεσίν του...

Καὶ με φωνὴν χαμηλὴν, ὡς ψιθυρισμόν, προσέθηκε.

— Καὶ νὰ εἶμαι ὁ μόνος ἀθάνατος ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον.

Ἡ εὐνοουμένη ἔκαμε δύο βήματα πρὸς τὴν θύραν.

Ἄλλ' ἡ αὐτοκράτειρα διὰ μιᾶς κινήσεως τῆς χειρὸς τὴν συνεκράτησε.

Καὶ ἡ ἀπεσταλμένη τῆς Αὐτοκρατείας ἀνεχώρησεν, ἐνῶ ἡ Εἰρήνη ἤρξατο νὰ διασκελιζῆ με βηματισμόν ἄλλοτε βραδὺν καὶ ἄλλοτε ταχύν, ἀναλόγως τῶν λογισμῶν οἱ ὁποῖοι περιεδινεύοντο εἰς τὸ πνεῦμά τῆς, εἰς τὸν εἰς ἡμίφως βυθισμένον κοιτῶνά τῆς.

Ὀλίγην ὥραν μετὰ ταῦτα, ἐν φορεῖόν ὀδηγούμενον ὑφ' ἐνός καὶ μόνου δούλου, πιστοῦ τῆς αὐτοκράτειρας, ἐστάθμευε πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Μάγου.

Κατῆλθεν ἐξ αὐτοῦ, ἅμα ἐσταμάτησε, μίαν γυνὴ καὶ ἔκρουσε τὸ ῥόπτρον τῆς θύρας.

Ὀλίγον κατόπιν, ἐν παράθυρον ἠνεύχθη καὶ ἡ ἀγρία ὄψις τοῦ Μάγου ὑπὸ τὴν λάμπην τοῦ πλησίον φανοῦ, ἐσκιαγραφήθη.

— Ποῖος εἶνε; ἠρώτησεν.

— Ἄνοιξον, ἀπήντησεν ἡ γυνή, ἔχω νὰ σοὶ ὀμιλήσω.

Ὁ Μάγος ἂν καὶ ἦτο συνειθισμένος νὰ δέχεται τοιαύτας νυκτερινὰς ἐπισκέψεις, εἰς τὸν βεβιασμένον τόνον τῆς φωνῆς, με τὸν ὁποῖον ὠμίλει ἡ γυνή, δὲν ἠδυνήθη ἀπὸ τοῦ νὰ παρατηρήσῃ κατὰμματα αὐτὴν.

Ἐκλείσε μετὰ τοῦτο τὸ παράθυρον με κάποιαν προσφύλαξιν, κατῆλθε τὴν κλίμακα καὶ ἤνοιξε τὴν ἐξωτερικὴν θύραν.

Ἡ γυνὴ εἰσῆλθεν.

Ὁ Μάγος τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο δωμάτιον, τὸ ὁποῖον τῷ ἐχρησίμευε καὶ ὡς ἐργαστήριον.

Τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεήλδος ἀντίκρυσαν, μόλις εἰσῆλθεν εἰς αὐτὸ, ἦσαν τὰ φιαλίδια με τὴν περίφημον σκευασίαν καὶ μίαν ποιμαντορικὴν βάρδος, τῆς ὁποίας τὸ ἄνω ἄκρον ἦτο περικεκαλυμμένον διὰ χρυσοῦ μετάλλου, καὶ τὴν ὁποίαν ἐὰν ἐβλεπεν ὁ ἱππότης Κουλοῦας θὰ ἀνεγνωρίζεν ὡς τὴν τοῦ Ἡγουμένου.

Τὸ πρῶτον ἐξέπληξε τὴν νυκτερινὴν ἐπισκέπτριαν, ἐνῶ τὸ δεύτερον τὴν ἔκαμε ν' ἀπορήσῃ.

— Ποιμαντορικὴ βάρδος, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, τί θέλει ἐδῶ; μήπως ὁ Μάγος εἶνε καὶ ἱερεὺς; Καὶ προσέθετο κατόπιν.

— Ὅχι. Ὁ μάγος θὰ εὐρίσκειται εἰς πολὺ στενὰς σχέσεις με τοὺς ἱερωμένους.

Κατόπιν ἐπεκράτησεν ἀπόλυτος σιγή.

Ὁ κατ' ἐπιφάνειαν ἐφευρέτης τοῦ «Ἐλιξήριου τοῦ θανάτου» ἐπειδὴ ἐβλεπε τὴν ὠραίαν ἐ-

πισκέπτριάν του νὰ σιωπᾷ, παρετήρει κάπως ἀπορῶν αὐτὴν.

Καὶ τότε ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ ἐξετάζῃ τὰ κατ' αὐτὴν.

Βλέπων τὰ πολυτελῆ τῆς ἐνδύματα καὶ τὸ εὐγενὲς τῆς παράστημα, ὁ μάντις συνέλαβε τότε μόνον ἀπλὴν ὑπόνοιαν περὶ τῆς ἀληθοῦς προελεύσεως τῆς γυναικὸς ἐκείνης.

Καὶ εἰς τὰς σκέψεις του ταύτας ὁ μάντις δὲν ἔσφαλε ποσῶς.

Γυνὴ ἐρχομένη εἰς οἰκίαν μάντεως εἰς προκεχωρημένην ὥραν καὶ μὴ προβαίνουσα ἀμέσως εἰς ἐξηγήσεις, καθὲς ἄλλο παρὰ τὴν μαντικὴν του δύναμιν εἶχεν ἀνάγκην.

Ἄρα, ἦτο, κατὰ τὰς σκέψεις του, ἡ πρώτη περὶ εργὸς γυνή, ἐρχομένη νὰ δοκιμάσῃ τὸ φάρμακόν του.

Ἐν δὲ βλέμμα τῆς νεήλδος, τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἔρριπεν ἐπὶ τῶν φιαλιδίων ἐνίσχυσε τὰς ὑπονοίας του.

Εἰς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τοῦ θαλάμου ὑπῆρχε μία θύρα, ἡ ὁποία ἐκαλύπτετο ἀπὸ μέγα μαῦρον παραπέτασμα.

Τὸ παραπέτασμα, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ εὐνοουμένη τῆς αὐτοκράτειρας εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Μάγου, ἐσειέτο.

Ἡ ἀπεσταλμένη ὅμως τῆς βασίλισσας διατελοῦσα τότε ὑπὸ τὸ κράτος τῆς πρώτης αὐτῆς ἐντυπώσεως, εἰσερχομένη εἰς τὸ πένθιμον ἐκεῖνο δωμάτιον, δὲν ἀντελήφθη τὴν κίνησιν τοῦ παραπέτασματος. Κατόπιν, ὅτε ἐπροχώρησεν εἰς τὸ βᾶθος τοῦ θαλάμου, ἐστάθη πλησίον τῆς θύρας ἔχουσα ἐστραμμένα τὰ νῶτα πρὸς αὐτὴν, ἀπέναντι δὲ αὐτῆς ἔστη καὶ ὁ Μάγος, ὁ ὁποῖος ἄφινε πολυλάκις τὸ βλέμμα του, οὐχὶ βεβαίως ἐξ ἀπλῆς περιεργείας νὰ πίπτῃ ἐπάνω εἰς τὸ παραπέτασμα, ὡς ἐὰν ἤθελε διὰ τῆς συχνῆς ἐκείνης ἐναντιώσεως νὰ συνεννοηθῆ με κάποιον, κρυπτόμενον ἐκεῖ μέσα.

Αἰφνης εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πολλὰς παρατηρήσεις του, εἶδε νὰ λάμπῃ ἀνάμεσον μιᾶς πτυχῆς τοῦ παραπέτασματος εἰς ὀφθαλμός. Ἐπειτα, ὀλίγον κάτωθεν αὐτοῦ, εἶδε νὰ κινήται μίαν χεῖρ πολὺ ἐντόνως ὡς ἐὰν ἐζῆτεί κάτι μυστηριωδῶς νὰ τὸν διατάξῃ.

Ὁ Μάγος δὲ ἀοράτως κατένευσε, σημειῖον ὅτι ἤθελε νὰ δείξῃ εἰς τὸν κρυπτόμενον, ὅτι ἠννόησεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἤθελε τοῦ διαβιάσει.

Καὶ εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κρυπτομένου ὑπακούων ὁ μάντις ἔλυσε πρῶτος τὴν σιγὴν, ἐρωτῶν με τόνον φωνῆς ἄγριον, ὡς ἦτο καὶ τὸ πρόσωπόν του, τὴν νυκτερινὴν ἐπισκέπτριαν.

— Νομίζω, ἀρχόντισσά μου, ὅτι ἤλθατε ἐδῶ τέτοιαν ὥραν διὰ νὰ προμηθευθῆτε κανὲν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ φιαλίδια;

Ἡ ἀκόλουθος τῆς αὐτοκράτειρας δὲν ἠδυνήθη ἀπὸ τοῦ νὰ μὴ σκιρτήσῃ, ἀκούσασα τὸν μάγον νὰ τῆς ὀμιλῆ με τοιοῦτον ἄγριον τόνον.

— Βλέπω, ὅτι δὲν ἠπατήθης, τῷ εἶπε, κάπως εἰρωνικῶς, ἀλλὰ καὶ με φωνὴν σχεδὸν τρέμουσαν.

— Ἡ ἐφεύρεσίς μου, ἀρχόντισσα, εἶνε πολὺ σπουδαία· φαντασθῆτε, ἅμα κάμετε χρῆσιν τῆς σκευασίας μου, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ γηράσθητε καὶ ἀκόμη... ἔν... θ' ἀποθάνητε.

— Τὰ γνωρίζω ὅλα αὐτά, διὰ τοῦτο μὲ βλέπετε ἐδῶ, εἶπε κάπως δυσανασχετοῦσα διὰ τοὺς χυδαίους λόγους μὲ τοὺς ὁποίους ἐξεφράζετο ὁ Μάγος.

— Μὲ πολλήν μου χαρὰν παρατηρῶ, ἐπανελάθειν ὁ Μάγος μὲ τὸν αὐτὸν καὶ ἀναλλοίωτον τόνον φωνῆς, ὅτι συμφωνοῦμεν πληρέστατα ὡς πρὸς τὴν ποιότητα. Ἄς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὸ ζήτημα τῆς τιμῆς.

— Βέβαια, ἐξηκολούθησεν, ἡ ἐφεύρεσίς μου εἶνε σπουδαία καὶ μίαν τοιαύτην σπουδαία ἀνακάλυψιν, ἀξίζει, μὰ τὸν Ἅγιον Ὀνούφριον τὸν προστάτην τῆς οἰκογενείας μου, ἕνα ὀλόκληρον θησαυρόν. Θὰ μοῦ δώσητε, καλὴ μου Δέσποινα, χίλια χρυσᾶ διὰ νὰ σᾶς δώσω ἕν φιαλίδιον ἀπ' αὐτὸ τὸ θαυμάσιον ἱατρικόν.

Ἄλλ' ἡ εὐνοουμένη τῆς αὐτοκρατείας δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ τελειώσῃ, τοῦ ἔκαμε διὰ τῆς χειρὸς κίνημα ἀρνητικόν καὶ τοῦ εἶπεν:

— Ἄλλ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ἀγοράσω μόνον ἕν φιαλίδιον.

— Δύο-τρία... ἴσως καὶ περισσότερα θέλετε, δὲν εἶνε ἔτσι; τὴν διέκοψεν ὁ Μάντις μὲ χαρὰν.

— Δὲν ἐμάντευσε ἀκόμη, τῷ παρετήρησεν ἡ νυκτερινὴ ἐπισκέπτρια.

— Πῶς; θὰ θέλετε ἴσως περισσότερα;

— Δι' ὀλόκληρον τὴν ἐφεύρεσίν σου, πόσον ζητεῖς;

— Ὁ Μάγος ἀπεστομώθη. Δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ εἴπῃ.

Καὶ ἔφερε καὶ πάλιν τὰ βλέμματά του πρὸς τὸ παραπέτασμα, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ συμβουλευθῆ ἐπὶ τούτου τὸν κρυμμένον σύμβουλόν του.

Ὁ Μάγος εἶδε μίαν χεῖρα νὰ ποιῇ μυστηριώδη τινὰ κινήματα, καὶ ὡς ἐὰν ἠνόησε τί ἤθελεν ἡ χεὶρ ἐκείνη νὰ τῷ φανερώσῃ εἶπε:

— Τὴν πωλῶ. Ἄλλὰ πρῶτα ὀφείλω νὰ σᾶς κάμω μίαν παρατήρησιν.

— Ποίαν;

— Ὅτι θὰ σᾶς στοιχίσῃ πολὺ ἀκριβά.

— Δὲν μὲ ἐνδιαφέρει ἡ τιμὴ, ἀνέκραξεν ἡ ἀπεσταλαμένη, σοῦ εἶδω ὅ,τι μοῦ ζητήσης.

Ὁ Μάντις ἐπλατάγισε τὴν γλῶσσάν του.

— Ζητῶ τριάντα χιλιάδες χρυσᾶ, πρὸς τούτους δὲ καὶ ἄτι ἄλλο...

— Παραδείγματος χάριν;

Ὁ Μάντις, πρὶν ἀπαντήσῃ, ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τοῦ παραπετάσματος καὶ ἔπειτα ἀπεκρίθη.

— Εἶσθε γυνὴ ἀνήκουσα εἰς τὸ Παλάτιον καὶ δὲν ἐνεργεῖτε διὰ λογαριασμόν σας.

Τὸ πρόσωπον τῆς γυναικὸς συνεσπάσθη ὀλίγον ὡς ἐὰν ἡ ἀποκάλυψις ἐκείνη τοῦ Μάγου τὴν ἐφόβισεν.

Ὁ Μάντις πρὶν περιμείνῃ τὴν ἀπάντησιν τῆς γυναικὸς, συμβουλευθῆ ἐκ νέου τὴν μυστηριώδη χεῖρα.

— Ὅποια καὶ ἐὰν εἶμαι, τοῦ ἀπήντησε, σὲ δὲν ἐνδιαφέρει, ἀλλ' εἶπέ μοι ποῖον εἶνε τὸ ἄλλο τὸ ὅποιον θέλεις νὰ μοῦ ζητήσης.

— Ὑπάρχει ἀπὸ πολλοῦ κενὴ ἡ θέσις τοῦ Πνευματικοῦ τῆς Βασιλείας...

Ἀμέσως ἡ ἀπεσταλαμένη τῆς αὐτοκρατείας ἠνόησε τί σχέσιν εἶχεν ἡ ἐπὶ τῆς τραπέζης εὐρισκομένη ποιμαντορικὴ βράβδος μὲ τὸ ἐργαστήριον τοῦ Μάγου.

— Ναί, εἶπε μόνον τοῦτο.

— Ἀμα μοὶ δώσητε 30,000 χρυσᾶ καὶ τὸν διορισμὸν τῆς θέσεως ἐκείνης θὰ σοὶ πωλήσω τὴν ἐφεύρεσίν μου.

— Πῶς! θέλεις νὰ γείνης σὺ πνευματικός; τὸν ἠρώτησε πλαγίως ἡ γυνὴ διὰ νὰ μάθῃ διὰ ποῖον ἐζητεῖ τὴν θέσιν ἐκείνην.

— Οὐχί, δι' ἐμέ, ἀνέκραξεν ὁ Μάγος βροντωδῶς. Ἐχω ἕνα θεῖον ἱερωμένον καὶ θέλω δι' αὐτὸν τὴν θέσιν.

— Καὶ ποῖος εἶνε αὐτός;

— Ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῶν Σκηνητιῶν.

Ἡ ἀπεσταλαμένη τῆς αὐτοκρατείας ὀλίγου δεῖν ἄφινε φωνήν, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ καταστείλῃ ἑαυτὴν καὶ νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν Μάγον.

— Ἔστω. Ἦλθον ἐδῶ μὲ ἕν φορεῖον. Καταβίβασε τὰ φιαλίδια καὶ τοποθέτησέ τα εἰς αὐτό. Ἐπειτα ἄφησέ με νὰ σοῦ δέσω τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ νὰ σὲ ὀδηγήσω ἐκεῖ ὅπου θὰ λάβῃς ὅ,τι μοῦ ζητεῖς.

Ὁ Μάγος ἔπραξεν ὅ,τι τὸν διέταξεν ἡ γυνὴ, μὴ θεωρήσας ὅμως μάταιον νὰ λάβῃ καὶ τὴν συμβουλὴν τοῦ κεκρυμμένου.

Μετ' ὀλίγον εὐρίσκετο μὲ τοὺς ὀφθαλμούς δεδεμένους μὲ κάποιον χονδρὸν ὕφασμα ἐντὸς τοῦ φορεῖου, τὸ ὅποιον ἤρχισε νὰ διασχίζῃ μὲ κάποιαν ταχύτητα τὰς ὁδοὺς τῆς Κων/πόλεως.

Μετ' ὀλίγα λεπτά ἐστάθμευσεν.

Ἡ γυνὴ κατῆλθε πρώτη. Ἐβοήθησε κατόπιν τὸν μάγον νὰ πράξῃ τὸ αὐτό.

Ἀκολουθῶς, λαβοῦσα ἀπὸ τῆς χειρὸς αὐτόν, ἤρχισε νὰ τὸν ὀδηγῇ εἰς κάποιον ἄγνωστον οἶ' αὐτὸν μέρος.

Ἐβάδιζον ἐπὶ μέρους εἰς τὸ ὅποιον εἶχον ῥίψῃ ἄμμον, ὡς ἠνόησεν ὁ μάντις, ἐπάτησαν ἔπειτα ἐπὶ πλακοστρώτου, κατῆλθον εἶτα πέντε ἢ ἕξ βαθμίδας, καὶ εὐρέθησαν ἐπὶ εὐρέος ὑπογείου διαδρόμου καθὼς ὁ πνιγρὸς ἀήρ καὶ ὁ ἀντίλαλος τῶν βημάτων τῶν ἄφινε νὰ ἐννοηθῇ.

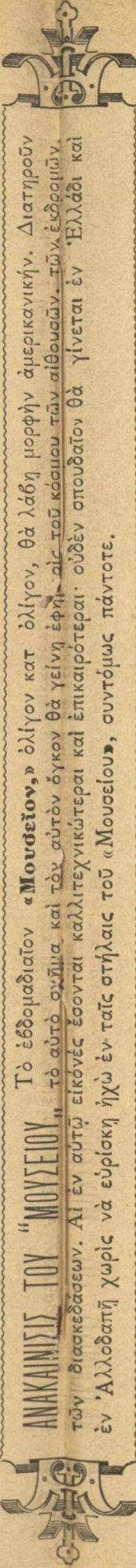
Ὁ Μάγος ἤρχισε νὰ φοβῆται, ἀλλὰ τίποτε ἐκ τοῦ φόβου, ὁ ὅποιος μὲν ἤρξαντο νὰ τὸν καταλαμβάνῃ, δὲν ἀφῆκε νὰ ἐννοηθῇ.

Ἀνῆλθον ἔπειτα ἐλικοειδῆ τινὰ σιδηρᾶν κλίμακα, ἠνοιξαν μίαν θύραν καὶ εἰσῆλθον βεβαίως εἰς κάποιον ἐσωμάτιον, διότι ἡ γυνὴ τοῦ εἶπε:

— Ἀνάμεινον ἐδῶ καὶ ἔφθασα.

Τότε δὲ μὲν τὸν ἀφῆκε νὰ λύσῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ Μάγος, εἶδεν ὅτι εὐρίσκετο ἐντὸς σκοτεινοῦ θαλάμου, ἀπὸ τὸν ὅποιον ὅμως οὐδὲν ἄλλο ὡς ἐκ

τοῦ ἐπικρατοῦντος σκότους ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ.

Ἀνέμενον ἐκεῖ ἐπὶ ἡμίσειαν περίπου ὥραν, ὅτε ἤκουσε ν' ἀνηχήσωσιν εἰς πλησιόχωρον μέρος ἑλαφρὰ βήματα.

Ἦκουσε κατόπιν ν' ἀνοίγεται μία θύρα, φῶς νὰ φωτίζῃ τὴν αἴθουσαν καὶ εἶδε τὴν αὐτὴν γυναῖκα νὰ ἐμφανίζεται, κρατοῦσα διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς χειρὸς λύχνον διὰ δὲ τῆς ἄλλης περγαμηνὴν καὶ ἕν σακκίδιον, ἡ μὲν ὁ διορισμός, τὸ δὲ περιέχον τὰ χρήματα.

— Νά· τῷ εἶπεν, ἐγχειρήσασα αὐτῷ ἀμφοτέρω καὶ τοῦ ἔδωκεν ἕκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸν ὠδήγησε διὰ τῶν αὐτῶν προφυλάξεων ἐκτός.

Ὅτε ὁ Μάγος εὐρέθη μόνος, ἀφῆρσε τὸ ὕφασμα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ παρετήρησε γύρω του.

Εἶδεν, ὅτι εὐρίσκετο πλησίον τοῦ Ἱπποδρομίου.

Ἀνύψωσεν, ὀλίγον τὰ βλέμματα καὶ εἶδε διαγραφόμενον εἰς τὸ σκότος τὸν σεβαστὸν ὄγκον τῶν Βασιλείων.

— ὦ! εἶπεν, ὡραία μου γυναῖκα, εἰς μάτην ἐκοπίασες.

Καὶ ἔλαβε τὴν εἰς τὴν οἰκίαν του ἄγουσαν.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς τὸν μυστηριώδη τῆς ὁποίας θάλαμον τὸν ἀνέμενον ὁ Ἡγούμενος.

— Νὰ τὸν διορισμὸν σου, τοῦ εἶπε, ῥίπτων αὐτῷ τὴν περγαμηνήν.

Αὐτὸς ἔλαβε θέσιν εἰς τὴν τράπεζαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξεκένωσε τὸ πλήρες χρυσοῦ σακκίδιον του καὶ ἤρχισε νὰ μετρᾷ τὰ χρυσᾶ.

Ἐπιλογος.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Παπᾶ Ἄνθιμος κατελάμβανε τὴν νέαν του θέσιν.

Καὶ ἦτο πολὺ ἀναγκαστὸν νὰ κάμῃ κατοχὴν αὐτῆς ἀμέσως διὰ νὰ δίδῃ ὀδηγίαν εἰς τὴν Βασιλίαν περὶ τῆς χρήσεως τοῦ φαρμάκου καὶ νὰ προλαμβάνῃ πᾶσαν αὐτῆς ἀπογοήτευσιν, ἀφ' οὗ ἔβλεπε πᾶν ἄλλο ἢ τὴν νεότητά νὰ διατηρῇ τὸ Ἐλιξήριον τοῦ θανάτου.

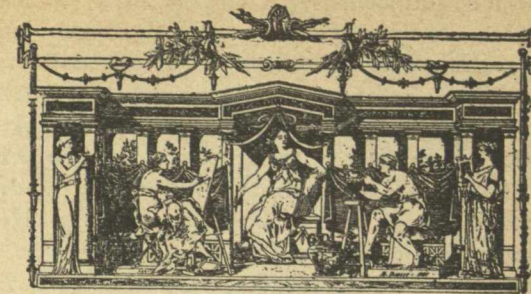
Ἄλλ' ὁ ποτὲ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῶν Σκηνητιῶν, ἦτο πολὺ ἐξυπνος ἄνθρωπος, διότι, συνάπτων μετ' αὐτῆς ὀμιλίαν περὶ τῶν ἐγκοσμίων μόνον, τὴν ἔκαμεν εἰς τὸ τέλος νὰ ἐπιθυμῇ τὴν συντροφίαν του καὶ νὰ φθάσῃ νὰ συμβουλευθῆται αὐτόν.

Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ τὸ ὄνειρόν του Παπᾶ Ἄνθιμου ἐξεπληρώθη, ὡς ἐξεπληρώθη βραδύτερον καὶ τὸ τοῦ Μοναχοῦ, Γερμανοῦ, ἐπιτυχόντος, μετὰ ἕν ἔτος, νὰ ἐκλεγῆ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῶν Σκηνητιῶν.

— Μία δεσποινὴς ἠρραβωνισμένη λέγει πρὸς φίλην τῆς, ὅτι ἐπιθυμῇ νὰ τὰ χαλάσῃ μὲ τὸν μνηστῆρά τῆς, ἀλλὰ φοβεῖται μὴ τὸν κάμῃ ν' αὐτοκτονήσῃ.

— Τί νὰ κάμῃ, καὶ μὲν;

Ἡ ΚΑΛΗ ΦΙΛΗ. — Παραουσιάσου πρὸς αὐτὸν τὸ πρῶν, χωρὶς νὰ φτειαστῆς.

Σ ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟ ΝΙΚΟ ΖΑΧΑΡΙΟΥ

Τὸ Δίκαιο ποῦ σὲ κράζει
Κ' ὑψώνει κάθε σκέψη,
Μακρὸ ἀπὸ μᾶς θὰ στρέψῃ
Τὸν κάθε σου καὶ μὸ.

Μακρὸ ἀπὸ μᾶς ποῦ τώρα
Μπροστά μας σὲ θωροῦμε
Καὶ ἔς τὴν καρδιά γροικοῦμε
Ἀπόκρυφο παλμὸ.

Μᾶς φεύγεις, μὰ μὴ φύγῃς
Ὅ,τι σεμνὸ στὴ χτίσι
Σῶχει προσφέρει ἡ φύσι
Μ' ἀμέτρητη στοργή.

Μὴ φύγῃς· ὅ,τι βγαίνει
Ἀφ' τὰ θεορὰ τὰ στῆθια
Σ τὸ στίχο πόση ἀλήθεια
Εἶπες κ' ἐσὺ στὴ γῆ.

Στέφανος Μαρτζώκης

ΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΑΙΩΝΑ

Ὁ Τραπεζίτης Κουζουλούδης εὐρίσκεται εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ὁ ὑπνρέτης εἰσάγει ἕνα ἄγνωστον, ἐνδεδυμένον κατὰ τὸν τελευταῖον συρμόν.

Κουζουλούδης, (διακόπτων μίαν πρόσθεσιν). Καλημέρα!... τί θέλετε;... εἶμαι βιαστικός...

Ὁ Ἄγνωστος. — Κ' ἐγὼ ἐπίσης. (Καθήμενος.) Ἐχετε τρεῖς θυγατέρας εἰς ὥραν γάμου, νομίζω...

Κουζουλούδης. — Ἐπειτα;

Ὁ Ἄγνωστος. — Ἀγαπᾷ, κύριε, τὴν δεσποινίδα Κουζουλούδη.

Κουζουλούδης. — Ποῖαν ἀπὸ τὰς τρεῖς;

Ὁ Ἄγνωστος. — Δὲν εἰζεύρω καλὰ καλὰ... Μὰ τρελλαίνομαι!

Κουζουλούδης. — Ἐχετε ἰδεῖ ποτὲ τὰς θυγατέρας μου;

Ὁ Ἄγνωστος. — Οὐδέποτε!...

Κουζουλούδης. (Χασιώμενος.) — Ένω... Αίτησις εις γάμον... (έξακολουθών την πρόσθεσιν του.) Καί 5,39... Έχω πρώτον την μεγάλην μου κόρην, την Άγγελικήν, 25 έτών, πολύ ώραίαν... Μου όμοιάζει... έξοχος μουσική... Τριακοσίας χιλιάδας προίκα!... 75 και 6,81... Την δευτέραν, την Κατίαν, είκοσι τριών έτών... επίσης ώρασιότατην... Όμοιάζει του νουου της... Ζωγραφίζει ως ο Ραφαήλ... Με τριακοσίας χιλιάδας δραχμάς προίκα!... 9 τὰ κρατούμενα... Ποίαν από τας δύο αγαπάτε;

Ο Άγνωστος. (ξεροβήχων). — Χυ!... Άς ιδώμεν και την τρίτην.

Κουζουλούδης. (έξακολουθών). — Η τρίτη... και 8,92... ή Εύτυχία, είκοσι έτών... Όχι πολύ ώραία... Όμοιάζει της μητρός της, ιδιότροπος!... Πρέπει να σάς είπω, ότι ή δυστυχής κόρη είναι καμπούρα και άλλοιθωρη...

Ο Άγνωστος (μορφάζων). — Ούρ!...

Κουζουλούδης (ψυχρῶς). — Τετρακοσίας χιλιάδας προίκα!...

Ο Άγνωστος (φλογερός). — Αυτήν λατρεύω!... Μου τό λέγει ή καρδιά μου!... (Φορών τὰ γάντια του). Λαμβάνω την τιμήν να σάς ζητήσω την χείρα της δεσποινίδος Εύτυχίας.

Κουζουλούδης. — Η αίτησίς σας με τιμά... 27 και 8,35... (έγειρων την κεφαλήν.) Τό όνομά σας, τό επώνυμόν σας, ή διαμονή σας;

Ο Άγνωστος. — Πάρις Ξηροκάμπης, Όδός Όρφείως, αριθμός 186... Είμαι τριάκοντα έτών... Οί γονεΐς μου...

Κουζουλούδης (διακόπτων αυτόν). — Ξέρω!... Αφήσατέ τους... (μεταβαίνει πρό του τηλεφώνου). Κέντρον!... Θέσε με, σε παρακαλώ, εις συγκοινωνίαν με τό Πρακτορείον των πληροφοριών διά γάμους. (Τελείει εις συγκοινωνίαν, ο Κουζουλούδης; έξακολουθεί). Παρακαλώ να μου δώσετε πληροφορίας έκτενείς περί του Πάριδος Ξηροκάμπη, όδός Όρφείως, αριθμός 186...

Η Φωνή του Διευθυντού του Πρακτορείου (άποκρινομένη). — Πάρις Ξηροκάμπης... Άνευ επγγέλματος... Ηλίθιος... 150,000 δραχμάς χρέη... Έφαγε μέχρι τούδε δύο θεΐους και μίαν γραίτην εξαδέλφην... Πρός τό παρόν έλπίζει να κληρονομήση τους γονεΐς του, ήμισυ εκατομμύριον εις ακίνητα... Πρό πέντε έτών έχει σχέσεις με την Νέλλην του «Υπογείου Πηριδείσου»... Έν περιπτώσει γάμου θά τας διακόψη προσωρινῶς.

Κουζουλούδης. — Κλωΐς. (Πρός τον Ξηροκάμπη). Πληροφείει εξαίρετοι... Σας δίδω την Εύτυχίαν... Ο γάμος θά γείνη τὰ τέλη Δεκεμβρίου.

Ξηροκάμπης. — Τετρακοσίας πενήτηκοντα χιλιάδας φράγκων;

Κουζουλούδης. — Τετρακοσίας.

Ξηροκάμπης. — Σύμφωνοι, αγαπητέ μου παθερε. (Μετά διαταγῆν). Τώρα, δέν θά σας κακοφρονή αν...

Κουζουλούδης. — Άν;... 29 και 5,

44, όχι 34... Μά όμιλήσατε, λοιπόν! Είναι δεκα λεπτά που γίνεσθε αίτιος να κάμνω λάθη εις την πρόσθεσιν.

Ξηροκάμπης. — Έννοείται, ότι αν νυμφεύομαι, θά είπη, ότι... ότι... έχω ανάγκην χορημάτων...

Κουζουλούδης. — Έννοείται!

Ξηροκάμπης. — Ένεκα τούτου... αν ήμπορούσατε να μου δώσετε εν μέρος άπέναντι... της προίκης...

Κουζουλούδης. — Δικαιότατον. (Τῶ μετρή 200 γραμμάρια τῶν 500 δραχμῶν). Ίδού... Επιθυμείτε να μου κάμετε τό σύνθησ γραμμάτιον; (Θέτει πρό του Ξηροκάμπη ένσημον έμπορικόν χάρτην). Τό συμφέρον είναι συμφέρον.

Ξηροκάμπης (εὐχαρις). — Διατί όχι! (γράφει).

Άθήναι, τῆ 28 Ὀκτωβρίου 1953.

Διά Δραχμ. 100,000

«Εις τό τέλος του προσεχούς Δεκεμβρίου θά νυμφευθῶ την δεσποινίδα Κουζουλούδη, άξίαν ληφθεΐσαν εις μετρητά.»

(Δίδων πρός τον Κουζουλούδη τό γραμμάτιον). Είναι εν τάξει, αγαπητέ μου πενθερέ;

Κουζουλούδης (κλειδώνων τό χαρτίον εις τό χρηματοκιβώτιόν του). — Πολύ καλά!... Υποθέτω, δέν θά με αναγκάσητε να τό διαμαρτυρήσω, ή;

Ξηροκάμπης. — Ω! μείγατε ήσυχος... Μίλλον ήμπορεί να σας ζητήσω μίαν ανανέωσιν πρό της λήξεως. (Έγειρομένος.) Δέν υπολείπεται άλλος τις τύπος πρός έκτέλεσιν;

Κουζουλούδης (σκεπτόμενος). Υποθέτω, όχι!... Α! ναί, ένας μικρός τύπος, ακόμη... (Πατρικῶς.) Θά είναι ίσως καλόν να παρουσιάσητε πρός την μηνηστήν σας πρό... του γάμου;

Ξηροκάμπης (στενοχωρηθείς). — Ναί! καλά λέτε!... Καί θά είναι πολύ ήποπτικόν!... (σοβαρῶς). Άλλά, θά δώσετε ακόμη 50 χιλιάδας επί πλέον!... Τι διάβολο!... Διά την καμπούραν της, την όποιαν θά φορτώσετε εις την ράχιν μου!...

Κουζουλούδης. — Έστω! (κατ'ιδίαν). Τι μου κοστίζει!... Θά του δώσω προίκα όλο Πιστωτικός!

ΜΙΣΟΣ - ΑΓΑΠΗ

Τό είπα και ώραίστηκα: ή αγάπη μου ή τόση μΐσος για σε να γείνη, φείδι, άπ' τὰ φυλλοκάρδια σου τό αίμα να σου πίνη κ' ένα μπαϊρί δικοπο για να σε θανατώση.

Άλλ' όταν πάλι άντίκρυσα τὰ ζηλευτά σου κάλλη κ' έγέλασες σαν μ' είδες είπα-ή καρδιά μου που κάμες φτωγή από έλπίδες-αγάπη όλη άς γενή και άς σε περιβάλλη.

Ο θάνος.

ΒΑΡΩΝΗΣ ΣΤΑΦ

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Ο ΓΑΜΟΣ

Προλεγόμενα

Νέος τις εξέλεξε μίαν κόρην και επιθυμεί να την κάμη σύζυγόν του. Πρός τούτο δέν πρέπει να μεταβῆ κατ' ευθείαν εις την οικίαν της και την ζητήση εις γάμον.

Έξηγητέ τους σκοπούς του εις τους συγγενείς της ή, έλλείψει τοιούτων, εις τινα φίλον, ήλικιωμένον, εις τον κηδεμόνα της, εις ένα προϊστάμενόν του τέλος, αν δικαιούται να έχη μετ' αυτού τό διά τοιούτο διάθημα άπαιτούμενον θάρρος.

Τό πρόσωπον, εις ό ο νέος ένεπιστεύθη την επιθυμίαν του συναντάται, είτε άπ' ευθείας μετά των συγγενών της νέας, είτε μετά τινων των φίλων της οικογενείας, αναλόγως των περιστάσεων. Πρέπει να παρασκευασθῆ μία συνάντησις των δύο νέων, έξ ης οι συγγενείς θά μάθωσιν αν πρέπει να εξακολουθήσωσι τὰ σχέδιά των.

Έννοείται, ότι αν οι γονεΐς της νέας έχουσι σπουδαίους λόγους να άποκρούσωσι την πρότασιν, ή συνάντησις αυτή ματαιούται.

Πρό του ν' αρχίσωσιν αι διαπραγματεύσεις του συνοικεσίου, οι μεσάζοντες πρέπει να λάβωσι πληροφορίας ακριβείς και εκ θετικής πηγής περί της περιουσίας, της κοινωνικής θέσεως, ως και της γενεαλογίας και των συγγενών των εν λόγω οικογενειών.

Έν τούτοις, δέν είναι και εύκολον να λάβη τις πληροφορίας περί της προίκης μιās κόρης. Τό όρθόν είναι, ότι ο γαμβρός πρέπει να περιμένη, επί του ζητήματος τούτου, τας πληροφορίας, τας όποιās θά χορηγήση ο πατήρ της νύμφης. Θεωρείται δε άττοπον, τό να έρωτήση τις περί τούτου τους συμβολαιογράφους.

Έν πάση περιπτώσει, ή πρό του γάμου συνάντησις των μελλονύμφων μόνον άφου έξομαλισθῶσιν όλα τὰ άλλα ζητήματα, πρέπει να έπιζητηθῆ.

Δέν είναι δίκαιον, όταν οι νέοι συννητήθησαν και ήρεσαν πρός άλλήλους, να ιδῶσι διαλυόμενα τὰ όνειρά των, έννεκεν άπροόπτου έμποδίου, γεννηθέντος εκ της θέσεως του ενός ή του άλλου.

Η συνάντησις γίνεται εις μίαν συναναστροφην, εις χορόν, συνήθως, πολλάκις εις έπίσκεψιν προσυμφωνηθεΐσαν άμφοτέρωθεν, θέλω να είπω υπό των συγγενών άμφοτέρων ή εις τό θέατρον. Έν τῆ τελευταία ταύτη περιπτώσει ο υποψήφιος μεταβαίνει εις την έπίσκεψιν της μητρός της κόρης εν τῷ θεωρείῳ της, επί προφάσει συνοδείας προσώπου εις άμφοτέρους γνωστού, τό όποιον τον συνιστά πρός αυτήν.

Όταν άποσυρθῆ ο νέος, ή μητηρ της νέας ζητεί παρ' αυτής πληροφορίας περί των τρόπων,

περί της μορφής του κλπ. και βλέπει ποίαν εντύπωσιν εκνεμεν ούτος εις την κόρην της

Είναι ακόμη προτιμώτερον ίνα κοινοί φίλοι τους προσκαλέσωσιν εις οικογενειακόν γεύμα, οργανωθῆν διά την περίστασιν, εις τό όποιον παρευρίσκονται, έννεείται, και οι γονεΐς της νέας.

Ούτοι, είναι φρόνιμον να μη είπωσι, προηγουμένως, εις την κόρην των, τον σκοπόν του γεύματος. Η έπιφύλαξις αυτή είναι αναγκαιοτάτη. Διότι, αν την προειδοποιήσωσι περί του είδους της εξέτασεως, ήν θά ύποστῆ, ή συγκίνησις, ο φόβος τον όποιον θά ήσθάνετο, θά την εκαινον να χάση την χάριν και την φυσικότητα της, και δέν θά είχεν αρκετήν ψυχραιμίαν διά να κρίνη περί εκείνου, όστις παρουσιάζεται επί τῆ ιδέα να γείνη σύντροφος του βίου της. Άφ' έτέρου, εάν δέν άρέση, θά είναι δυσάρεστον να τό μάθη. Ταπεινούται, χάνει την πρός έαυτήν πεποίθησιν. Λοιπόν, εάν είναι καλόν μία κόρη να μη έχη πολύ ύψηλήν ιδέαν δι' έαυτήν, δέν πρέπει όμως και να νομίζει έαυτήν κατωτέραν άφ' ό,τι είναι.

Άλλά, θά μοι είπη τις, αυτή μαντεύει εύκόλως περί τίνος πρόκειται, εν ταύτη τῆ στενή συναθροίσει, όπου είναι ή μόνη διά γάμον κόρη, και όπου θά συναντήση ένα «Κύριον», που μόλις ή ουδῶλως γνωρίζει. Δέν πειράζει: είναι καλλίτερον να μένη εις την σωτήριον άμφιβολίαν, εκτός αν είναι πολύ αγενναία», όπερ δέν εύχομαι εις τον υποψήφιον.

Οί αυτοί κοινοί φίλοι έπιφορτίζονται να ανακοινώσωσι τό παραχθέν άμοιβαίως άποτελεσμα. Έάν ή κόρη δέν άρέσκη, δέν τῆ όμιλοῦσι διόλου περί αυτού. Έάν ο νέος άπαρέσκη, δέχεται τό άτύχημα άξιοπρεπῶς, στωικῶς και πρό πάνταν άμνησικακῶς. Δύναται να μη θεωρηθῆ κατάλληλος, χωρίς εκ τούτου να μειωθῆ ή άξία του. Τούναντίον, ή κόρη θεωρεΐ έαυτήν καταφρονημένην, εάν μάθη ότι δέν ήρεσε κατὰ την όρισθεΐσαν συνάντησιν. Κατὰ τας εις τό μέλλον συναντήσεις, ο άποκρουσθείς υποψήφιος πρέπει να έχη τον τρόπον και την έπιτηδειότητα να δεικνύεται εύγενής και φιλόφρων πρός την νέαν και τους συγγενείς της.

Όλα δήποτε και αν είναι ή εκθασίς των διαπραγματεύσεων, τους εις αυτας άναμιχθέντας, όφείλουν να εύχαριστήσωσι διά θερμών λέξεων άμφοτέρα τὰ μέρη.

Η άποτυχία κρατεΐται άπαραδιάστως μυστική παρά πάντων.

Πολλάκις—και έπρεπε πάντοτε ούτω να έγίνετο—ή κόρη, ευμενῶς διατεθειμένη, ζητεΐ, εν τούτοις, ήμέρας τινάς δια να σκεφθῆ και έρωτήση την καρδίαν της: ή ακόμη, επιθυμεί να γνωρίση όλίγον περισσότερο, πριν ν' ανταλλάξωσι τον λόγον των, εκείνον, όστις θ' αναλάβη την φροντίδα της ευδαιμονίας της. Πρός τούτο διευκολύνουσιν οι συγγενείς όσον τό δυνατόν συχνοτέρας συναντήσεις εις την οικίαν, όχι βεβαίως έπίτηδες, άλλ' όσάκις παρουσιάζεται ευ-

καιρία. Τὸ ὀρθὸν εἶναι νὰ μὴ ἐπιδεικνύεται ὁ ὑποψήφιος κατὰ τὴν δοκιμὴν, ἣν ὑφίσταται. Δὲν πρέπει νὰ δώσῃ ὑπόνοιαν περὶ τῶν διατρεχόντων εἰς τοὺς βεβήλους.

Ἐνῶ ἐνώπιον τοῦ κόσμου δείκνυται ἐπιφυλακτικός, δύναται ὅμως, ὅταν δὲν ὑπάρχωσι ξένοι εἰς τὴν οἰκογένειαν παρ' ἧ ἐγένετο δεκτός, νὰ ὑποδείξῃ τὴν πρὸς τὴν ὑποψηφίαν συμπάθειάν του, ἀρκεῖ πάντοτε νὰ ἔχῃ πρὸ ὀφθαλμῶν, ὅτι οὐδὲν ἀκόμη ἀπεφασίσθη. Ἐὰν τὰ πράγματα δὲν ἀποβῶσι κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, θὰ συγχαίρῃ ἑαυτὸν, μὴ προχωρήσαντα πολὺ εἰς τὴν ἔκφρασιν τῶν αἰσθημάτων του. Ἄλλο εἶναι τὸ νὰ δεικνύεται ἐράσμιος καὶ περιποιητικός πρὸς ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, εἰς ἣν ζητεῖ νὰ εἰσέλθῃ καὶ μάλιστα πρὸς τὴν μητέρα τῆς κόρης.

ἽΣ ΤΟΥΣ ΠΟΙΗΤΑΣ ΜΑΣ

*Με Σᾶς ποῦ τὴν ἀλήθεια
ἔς τὸν κόσμον διαλαλεῖτε
ποῦ μέσ' ἔς τὰ στήθεια κλειῖτε
τὸν ἄπειρο οὐρανό.*

*Με σᾶς ποῦ σταυρωμένῃ
τὴν Ἀρετὴ θηρηεῖτε
καὶ κλειῖτε ὅπου στραφεῖτε
τὸν μαῦρό της διαγμό.*

*Μαζί με Σᾶς κ' ἐμένα
τῆς γῆς τὰ μίσση καίτε
καὶ μοῦ ποροῦν καὶ κλαῖτε
τὰ μάτια κ' ἡ ψυχὴ.*

*Νὰ πολεμῶ μαθαίρω
με Σᾶς ἀνταγωμῆν
ἔς ἕνα πιστὴ ἐρωμῆν,
ἔς ὅλους γλυκεῖα ἀδελφῆ.*

*Κι' ὅταν ζητῶ γαλήνη
κι' ὅταν εἰρήνη θέλω
καὶ τὴ ψυχὴ μου στέλλω
ἀπ' ὅλους μακρὰ.*

*Πάλι κ' ἐκεῖ σιμά σας
βρίσκω τῆς γῆς τὴ λήθη
καὶ ἔς τὰ βαρεῖά μου στήθη
γλυκοξυπνᾶ ἢ χαρά.*

*Πάλι με Σᾶς καὶ τότε,
ποῦ εἰρηγεμένα ψάλλω
τὸν πόθο τὸ μεγάλο
ποῦ κλειῶ μέσ' ἔς τὴ ψυχὴ.*

*Τοῦ πόνον τὸ τραγοῦδι
τονίζω ἰλαρωμῆν,
ἔς ἕνα πιστὴ ἐρωμῆν,
ἔς ὅλους γλυκεῖα ἀδελφῆ.*

TERESA

ΑΠΟ ΤΟΥΣ «ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥΣ ΕΡΩΤΑΣ»,

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Μέσα ἔς τοῦ κόσμου τὴ βουή, τοῦ κόσμου τὴν ἀντάρα
Ἦταν σ' ἰδῶ καμμιὰ φορά,
Τρέμ' ἢ καρδιά ἔς τὰ στήθη μου, καὶ με πολὺ λαχτάρα
γέρνω τὸ βλέμμα με χαρά.

Σὰν νὰ σοῦ λέω ἀπόκρυφα με τῆς καρδιάς τὸ στόμα
ποῦ χωρὶς γλώσσα σοῦ μιλεῖ,
Μὴ φύγῃς ἀπ' τὰ μάτια μου, μείνε λιγάκι ἀκόμα
νὰ σὲ θωρῶ δειλὴ δειλὴ.

Μὰ σύ, κακέ, ἀλύπητα με φεύγεις, καὶ μ' ἀφίεις
χωρὶς αἰτία κι' ἀφορμῆ,
Καὶ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή κάθε μ' ἐλπίδα σβύνεις
ἀπ' τὴν καρδιά μου τὴ θερμῆ.

Πάτραι

Ἰωάννα Δ. Λιθαθινοῦ

ἽΣ ΤΟ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΜΑΣ

Ἦταν μιὰ μέρα θὰ ἔλθοῦν τὰ κρῦα γηρατεῖά μας
με τὴ βαρεῖά τους χειμωνιά,
Ἦταν τὸ σῶμα κυρτωθῆ κι' ἀσπρίσῃ τὰ μαλλιά μας
τῶν γηρατειῶν ἢ χιονιά.

Ἄχ! Τότε, θὰ ρωτοῦμ' ἐδῶ με μάτια θολωμένα,
εἰς τῆς εἰκόνας τὴν σιγή,
Πῶς! τάχα ν' ἀνθῆσαν κι' αὐτὰ λουλούδια μωρωμένα
καμμιὰ ἀνοιξέως αὐγή;

Ἦ! χρόνε, χρόνε ἄστατε, ὅπου γοργὰ διαβαίνεις,
με τὰ ἀκούραστα φτερά,
Ἄφες τὰ νειάτα τὰ φτωχὰ π' ἀλύπητα μαραίνεις
νὰ εἶναι πάντα ἀνθηρά...

Παναγιωτούλα Λιούρδη

ΤΩ. ΘΑΝΟΝΤΙ ΥΙΩ. ΜΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ.

Ἦταν στερέψη ἢ θάλασσα
Ἦ ἥλιος ὅταν σβύσῃ
Ἦταν τὰ πάντα μαρανθοῦν
Κ' ἢ γῆ πλειὸ δὲν ἀνθίσῃ,

Ἦταν τὸ δόλλιο σῶμά μου
Ἦ μαύρη γῆ σκεπάσῃ
Ναί, τότε κ' ἢ καρδοῦλα μου
Μπορεῖ νὰ σὲ ξεχάσῃ.

Ἀναστασία Ε. Σιγούρου

Καὶ αὐθις γίνεται γνωστὸν τοῖς κ.κ. Συνοδρονταῖς τοῦ «Μουσείου» ὅτι ὁ κ. Σωτήριος Χρονόπουλος δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν μετὰ τῆς διαχειρίσεως τοῦ περιοδικοῦ μας.